

Podstata života a tak vůbec

- CZ24 News | 11. února 2022

O podstatě krize naší společnosti a o tom jak to bylo dříve a jak je to v jiných kulturách.

Nedávno jsem [ZDE](#) zveřejnil článek, který rámcově vysvětluje, proč tu vlastně jsme z pohledu současného stavu poznání světa. O tom jak vznikl vesmír, co to je vlastně hmota a jak vzniká. O podstatě teorie relativity. Proč se veškerá hmota postupem času rozpadá zpět na vodík. Strunové teorii.

Rovněž zde byla zkráceně popsána Darwinova teorie vývoje druhů a jím TEORETICKY naznačeném vzniku života. To vše bylo stručně porovnáno se známými světovými náboženskými filosofiemi (těž jen TEORIEMI). Na úvodní článek navazovala série dalších článků s méně známou TEORIÍ původu lidí, která byla údajně přeložena ze 6000 let starých Sumerských destiček.

Úvodní článek celé série zejména poukazoval na skutečnost, že vše jsou pouze TEORIE včetně té od Darwina, která se zdála od jejího zpropagování někdy v půli 19. století důvěryhodnější nežli ta zejména v Evropě do té doby všeobecně akceptovaná. Tedy ta dle bible o Adamovi a Evě stvořeném bohem.

Manio depresivní robot dle filmového zpracování světoznámé satiricko fantastické knihy o podstatě života Douglase Adamse [Stopařův průvodce po galaxii](#), která vznikla dle stejnojmenné Adamsovy rozhlasové hry vysílané původně BBC od roku 1978. Autor vtipnou formou staví zrcadlo tehdejší byrokratické společnosti a též pokládá "Základní otázku Života, Vesmíru a vůbec."

Od té doby se všeobecně Darwinova teorie přijala a dostala se do učebnic. Problém s ní nastal někdy v půli století 20., kdy ne jen biologové začali pronikat do hloubi podstaty živých organismů, jejich nesmírné složitosti a to takové, že se postupem stává neudržitelné, že vše je pouze dílem náhody. Už jen konstrukce a principy fungování jediné živé buňky je na úrovni běžného osobního počítače včetně vysocekapacitního hard disku v podobě DNA. Z tohoto důvodu se opět seriózně otevřela otázka, zdali přece jenom nejsme dílem nějakého stvořitele. Jaká je OBJEKTIVNÍ PRAVDA podstaty světa i při naší dosti výrazné hloubce poznání zákonitostí vesmíru a života dosud nikdo 100% neví!

Nedávno jsem narazil na web [Avatar07](#), který měl poslední aktualizaci 18.12.2019. O webu jeho autor napsal: "[Je to už skoro sedm roků, kdy jsem poprvé vytvořil první stránku tohoto webového portálu. V začátcích byl web určen kamarádům a známým, maximální počet návštěvníků byl sedm denně a náklady kromě času skoro žádné :-\). Dnes je podle statistik návštěvnost denně cca dvě stě čtenářů, ale pocit při jeho tvorbě a to pro koho to dělám se nezměnilo. Pořád to jsou kamarádi a přátelé :-\).](#)"

Zde jsem narazil na velmi zajímavý článek, který plně koresponduje s článkem (a dalšími navazujícími články) mou osobou [ZDE](#) zveřejněným. Článek [Sumerové, Egypťané, Řekové i Římané věří, že pocházíme z nebe - Darwin obcházel opatrně náboženství](#) autora Avatar07 výborně porovnává různé TEORIE světa, které byly v kulturách minulosti, ale v řadě případů i v současnosti, jejich příslušníky plně akceptovány. Respektive jsou, nebo svého času byli, s těmito TEORIEMI příslušníci rozličných kultur plně ztotožnění jako s nepopíratelnou (nediskutovatelnou) OBJEKTIVNÍ PRAVDOU.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Dříve než budu pokračovat převzatým textem z webu Avatar07 dovoluji mi představit takovou mou TEORII o prosazení TEORIE dle Darwina. Zde se pokusím nastínit, že vše souvisí naprosto se vším. To i v souvislosti se současným stavem mediální masáže ze strany těch, kteří již z doby, okolo 200 let od současnosti nazpět, postupem doby získali veškeré nejvýznamnější mediální kanály (tisk, rozhlas, televizi, mezinárodní zpravodajské agentury, filmovou tvorbu a knižní vydavatelství) včetně v nedávné době internetových Face Booaků, Whats Appů, Youtubů, Googlů, Chromů, Bicků a Edgů, ale i naše PC lustrujících antivirových Avastů a AWGéček, kterými formují a kontrolují zejména naši západní společnost, respektive více než půlku obyvatel naší planety.

Vraťme se do doby po napoleonských válkách, respektive ještě krapet nazpět k Velké francouzské revoluci. Zde to vše začalo. Evropská civilizace koexistovala na základě systému postaveného na dvou pilířích.

První pilíř stál na vládě světské, kterou v rukou drželi tehdejší oligarchové, přesněji feudální rodinné klany v rámci území, které měly v državě, respektive území která kdysi jejich předkové zpravidla dobyli mečem a ohněm. Takto v jižní části Evropy a přes Středozevní moře v protilehlé severní Africe fungoval antický Řím. Tehdy výhradně na síle římských legií. V jejich čele stál král, senát, případně císař, a to i v dobách pozdějších, tj. po zavedení křesťanství jako státního (říšského) náboženství.

Druhý pilíř vymyslel a zavedl až roku 325 našeho letopočtu římský císař Konstantin. Ten sestával z moci boží, kterou udržoval klér skrze povinné nedělní návštěvy kostelů a zpovědích veškerých tehdejších obyvatel v jednotném chápání světa, smyslu života a bohem předurčené společenské hierarchie. Za tímto účelem si svolal tehdejší křesťanské biskupy a společně vybrali a upravili a schválili pouze 4 evangelia, dle kterých začali, nyní již jako jednotná státní katolická církev, veškeré tehdejší obyvatelstvo vychovávat. Kléru vládnul zprvu císař-papež v jedné osobě. Později za tímto účelem vybraný celoživotně školený katolický papež. Později po odtržení různých směrů od katolictví jejich vrchní biskupové nebo patriarchové. Moci boží se podřizovali samozřejmě i světským věcem vládnoucí šlechtické rody. Ty tak nemohly světsky vládnout zcela svévolně, ale pouze tak, aby nebyly v rozporu se slovem božím, respektive císaře. To platilo přirozeně i pro vzájemné vztahy mezi jednotlivými šlechtici. Při porušení případně svolal papež proti rebelovi trestnou křížovou výpravu z řad veškerých jeho sousedů. Starý zákon, původní židovská bible byla v katolictví znovu připuštěna jako nezávadný prazáklad původu světa, člověka a vůbec všeho až později.

Dokument o nálezu dalších dosud neznámých evangelií a o tom jak římský císař založil jednotnou státní katolickou církev. V duchu jím schváleného učení pak říši řídil jakožto dle boží vůle. Dříve legiemi prosazovaná moc se změnila v moc prosazovanou skrze jakousi federaci samostatných království, která však byla řízena přes pravidla dané bohem. Co je slovo boží určovala církev v čele

s papežem, respektive ve spolupráci se světskému světu vládnoucím císařem. Lidé se přirozeně báli více boha nežli císaře (krále, vévody, atd...). Ti ale byli určeni jím vládnout z vůle boha. Tak je poslouchali bez reptání.

V době před Velkou francouzskou revolucí byla však šlechta již výrazně zlenivělá z blahobytu. Svůj čas využívala lovem, dvorními intrikami a slavnostmi. Reálné problémy nechávala na správcích svého majetku. Prakticky již nevládla, ale jejich úředníci a ti to činili bez jakékoli vyšší vize do budoucna. Prakticky jen udržovali stávající stav. Šlechta se navíc začala značně zadlužovat. Ptáte se u koho? U stále více bohatnoucích pracovitých měšťanů, prvních průmyslníků a přirozeně lichvářů – bankéřů.

Situace dozrála do stádia, kdy měšťanstvo a bankéři začali být výrazně bohatší nežli šlechta, ale jak v systému světském, tak i dle boží vůle si ani náhodou nebyli rovni s doposud vládnoucími feudály. Ti prostým lidem, ale i bohatšími měšťany povýšenecky pohrdali. Víceméně kdykoli mohli se svými věřiteli zatočit dle libosti, opačně to však možné nebylo. Jiné zákony platily pro prostý lid (včetně měšťanstva a bankéřů) a jiné pro feudály. Pokud spáchal zločin měšťan, mohl skončit po soudním procesu i na šibenici. Pokud tak učinil feudál, dostal pouze určité “ty, ty, ty” od vyššího šlechtice (krále, císaře). V tomto duchu byl ale vychováván po generace skrze kazatelny i veškerý tehdejší lid.

V momentě kdy se společenské nůžky mezi naprosto zchudlou spodinou, která výrazně nabyla na množství a právní nerovností bohatého měšťanstva vůči v té době již více méně lemploidní šlechtou rozevřely do neúnosného stavu, nastala krajně revoluční nálada. Velká francouzská revoluce podpořená financemi měšťanů a bankéřů na sebe nenechala dlouho čekat. Výsledkem bylo vyvraždění takřka veškeré francouzské šlechty a následný chaos. Ten stabilizoval až Napoleon. Církev v té době na tom rovněž nebyla nejlépe, ale slovu božímu stále většinová populace věřila.

Zde trochu přeskočím. Po napoleonských válkách jak v Evropě, tak i ve vítězné Británii velmi posílila světská moc, nicméně kromě Francie a odtržených amerických kolonií Británie (USA) v celé Evropě nadále vládla původní šlechta. Moc si nadále udržovala zejména skrze věřící lid ve slovo boží o stvoření a bohem danou společenskou hierarchii.

Zde si dovoluji předložit tu svou TEORII, proč byla, skrze tehdejší tisk, který byl v rukou bohatých nešlechticů, kteří byli dále v nerovném postavení vůči šlechtě, počínaje rokem 1859, tak mohutně zpropagována [Darwinova TEORIE “O původu druhů”](#). Nejprve bylo nutné u veškerého evropského lidu vyvolat mohutnou nedůvěru ve vše to, co kázal klér ze svých kazatelen. Ne že by nebyla v té době Darwinova TEORIE velmi kvalitním pokusem vysvětlit svět zcela jiným způsobem nežli tak činili kněží z kazatelen. Církev v té době již dávno propadla do marasmu formalismu. Klér stagnoval, nové vědecké poznatky plně ignoroval a ještě donedávna veškeré progresivisty upaloval na hranici.

Nicméně otázkou je, proč dostal Darwin ten obrovský mediální prostor! Přestal-li lid věřit v boží dannosti, přestal se bát i jeho hněvu pokud by se postavil vládnoucí šlechtě. Nastal celospolečenský rozvrat navíc umocněný též mohutně propagovaným nacionalismem a to včetně toho českého. Zvažme, co krátce na to následovalo. První světová válka, která zlikvidovala 4 císařství (Rakousko-Uhersko, císařské Německo, carské Rusko a Osmanská říše). Ta vedla k mohutnému majetkovému, jakož i mocenskému přerozdělení. Moc plně převzali pod hesly rovnosti a bratrství noví oligarchové. Průmyslníci a bankéři. Někde, zejména v Británii společně s původní šlechtou. Na poražených územích byla moc šlechty a církve, jako například v naší první republice, plně rozprášena. Zde ji noví oligarchové uchopili skrze demokratické systémy po vzoru Francie a USA výhradně. Pouze v carském Rusku se tak nepovedlo. Zde zvítězily myšlenky komunistické rovnostářské společnosti, které tam byly dovezeny Trockisty z USA a Leninovo skupinou z Německa. První měli za úkol rozvrátit carské Rusko a předat jeho bohatství do rukou oligarchů z USA, druhí jako rozvratný

živel za účelem vystoupení Ruska z války, které v ní stálo proti Německu jako přímý nepřítel. Tomu všemu však učinil konec Stalin. Cena kterou za tento společenský experiment ruský lid zaplatil (ne jen tamní inteligence a šlechta) byla však neméně malá.

Podobný společenský rozvrat s mohutnou mediální podporou jako nastal v Evropě v 19. století (připomeňme revoluční rok 1848) můžeme pozorovat i v současnosti. Vše nasvědčuje tomu, že se vracíme do dob feudalismu, kdy skrze koupené nebo hloupé politiky začali majitelé těch největších korporací prosazovat na územích, které zprvu jako hranicemi vymezené státní útvary (vévodství, království, atd...) ovládla mečem a ohněm šlechta a doposud formálně drží jednotlivé republiky, takové zákony, které vyhovují výhradně jejich zájmům, nikoli zájmům lidu tato území obývající. Jde o chobotnicové ovládnutí celé planety, kdy každá z existujících korporací se snaží na územích (státech), kde má své obchodní pobočky zajistit výlučně jim vyhovující zákony. Energetické společnosti ty o distribuci jejich produktů, potravinové řetězce ty o obchodních pravidlech jen jim vyhovujících, peněžní ty o distribuci jejich služeb. Všechny si skrze ne jen neziskovky, ale i cenzurovaná média, sociální sítě, ale i filmovou a kulturní tvorbu, jakož skrze jimi placené granty ovládaný vzdělávací systém vychovávají jim poslušné spotřebitele a zaměstnance (otroky).

Podobně jako tak kdysi učinil císař Konstantin skrze 4 schválená evangelia, soustavu kostelů a zpovědníků.

"Bůh určil, kdo se narodil a zůstane pasáčkem koz, kdo princem a stane se králem. Nešprajcuj se proto, poslouchej a půjdeš do nebe. Pokud si budeš vyskakovat, čeká tě oheň pekelný."

"Když půjdeš do armády k vládnoucímu feudálovi, celý život tam budeš sloužit, budeš se za svého pána bít jako lev a přežiješ, možná se staneš svobodným zemanem. Eventuálně tě tvůj pán pasuje do šlechtického stavu. Staneš se rytířem. Tví potomci pak budou mít určité společenské perspektivy."

"Přidej se do kléru. Nějakou tu skývu chleba a střechu nad hlavou s pryčnou dostaneš. Sice nebudeš mít žádnou rodinu, ale když se budeš snažit, pilně se učit, bohoslužby vykonávat, možná se staneš knězem a bude si Tě vážit veškerý prostý lid. Pak půjdeš přímo do nebe."

Kromě výše uvedeného ale svatá evangelia a kázání kléru vedla k dodržování přijatelných vzájemných vztahů. To bylo rámcově zakotveno v božím desateru (nezabiješ, nepokradeš, cti otce svého a matku svou a přirozně též miluj boha a respektuj to, co káže církev).

Nyní je však princip vlády skrze média a zpovědi skrze sociální sítě založen na poněkud odlišné filosofii:

"Otroč, buď poslušný a užívej si za tu almužnu, co ti umožníme si vydělat, radovánek života. Do budoucna moc nehleď, jsi tu přece jen jednou. Výchovou svých potomků se rozhodně nezabývej. Oni mají svá práva si samy od nejútlejšího věku zvolit, čím by chtěli v dospělosti být. To jim však upřesníme my novodobí vládcí."

"Pokud by jsi proti nám něco měl, tak hlavně slušně!!!"

"To by tak hrálo aby jste svým dětem začali předávat nějaké své životní zkušenosti. Natož pak nějaké majetky. Jacíkoli naši konkurenti z vašich řad jsou nepřípustní. Ani ti potenciální."

"Na konci života, nebo i dříve nám své firmičky můžete prodat, pokud nám za něco alespoň trochu stojí. Stejně je nebudete mít komu předat, když jsme se tak hezky postarali o vaše mladé."

"Na podstatné vědomosti mají nárok výhradně naši potomci, případně potomci našich nejvěrnějších

otroků. Ty si však budem vychovávat zcela jinak než ty vaše. Ty musíme jako kdysi řádně vyškolit na převzetí veškeré moci a našeho celoplanetárního majetku. A jaké že to jsou vědomosti. Tak do toho ti ty prostý a hloupý lidé nic není...”

Kdo jsou ti novodobí císaři naleznete v plně odzdrojovaném videu “MONOPOL Jak skutečně funguje svět”, které naleznete v závěru [TOHOTO](#) článku. Principy fungování současného světa však již v roce 2000 prozradila poslední série známého seriálu Chobotnice, [ZDE](#) naleznete krátkou klíčovou vše vysvětlující filmovou scénu.

Nyní však již k převzatému textu o TEORIÍCH na základě kterých fungovaly různé společenské systémy minulosti a střetu těch dvou klíčových. Té o stvoření a té o přirozeném vývoji druhů z pera webu Avatar07 z 4.10.2013.

Sumerové, Egyptané, Řekové i Římané věří, že pocházíme z nebe

Stejně jako před 6000 lety Sumeři, také Egyptané, Řekové a Římané pevně **věřili, že veškerý pozemský život založila jakási forma nebeských bytostí, která své dílo korunovala člověkem**. Nesmysl? Podivně vytrvalý... Zkusme se na to podívat takto. Když dnes generální ředitel nějaké společnosti vydává příkaz, který by měl být uskutečněn v celé firmě, už předem nepočítá s tím, že dorazí beze změn až do nejnižšího oddělení. Naproti tomu skutečnost, že většina historických kultur, od první známé až po současnou, věřila a v podstatě stále věří ve Stejný příběh o stvoření.

Darwin obcházel opatrně náboženství

Zásluhou dlouhodobé tradice bylo obtížné prosadit jakoukoliv změnu, i když bylo zřejmé, že nahromaděné vědecké důkazy nemohou být ignorovány. První podnět, požadující racionální prozkoumání schématu božího díla a základů náboženské víry s ohledem na počátky života a lidstva, je obvykle přičítán Charlesi Darwinovi. Ten však v klasickém díle **“O původu druhů” (1859) oba problémy takticky obešel ve snaze nepodráždit mocenské struktury** organizované víry, tvořící za jeho éry dominantní společenskou sílu. Ačkoli v titulu užil slova “původ”, v knize samotné velmi opatrně rozebírá pouze problematiku postupného vývoje druhů z méně vyvinutých předchůdců – ne samotný vznik života. Diskusi o původu lidstva se vyhnul úplně. Nakonec pod tlakem stoupenců i kritiků, kteří ho nutili, aby se vyjádřil k tomuto ožehavému problému, publikoval v roce 1871 dílo “Původ člověka”. Charles Darwin se nikdy **necítil dobře na hrotu sociální debaty**, jejíž tematiku takto pomohl konstruovat.

Populační křivka definována již 65 let před Darwinem

Po skutečných kořenech protestu proti církevnímu výkladu božího stvoření se poohlédneme o 65 let dříve. Dva muži – přírodovědec a geolog – publikovali v roce 1795 nezávisle na sobě dvě práce, které doslova šokovaly čtenářské publikum. Zmíněným přírodovědcem nebyl nikdo jiný než **Charlesův děd Erasmus Darwin, brilantní intelektuál v pravém slova smyslu**. V knize **“Zákony organického života” (The Laws Of Organic Life)** tvrdil, že **populační křivku řídí soupeření o zdroje, a že právě toto soutěžení je možným činitelem fyzických změn**. Dále, že lidé jsou příbuzní opicím a lidoopům, a že na přizpůsobení druhu mohl mít vliv sexuální výběr. S výjimkou

přirozeného výběru tedy probral téměř všechna významná témata, která později rozšířil jeho vnuk.

Nesrovnalost ve stáří země

Zmíněný geolog byl Skot James Hutton. Ve své teorii o Zemi (Theory Of The Earth) rozvinul převratnou teorii v níž se snažil dokázat, že Země může být mnohem starší, než udával tehdejší všeobecně přijímaný časový rámec 6000 let, který ustanovil o století dříve anglikánský biskup James Ussher. (Většina současných křesťanů hlavního proudu je ostatně dodnes přesvědčena, že toto datum stojí v Písmu svatém. Biskup Ussher k němu ovšem dospěl ryze světskou metodou – **součtem délek života osobností uvedených v biblickém rodokmenu.**)

Hutton a studium geologických vrstev

Hutton pozorně studoval geologické vrstvy a přitom dospěl k závěru, že erodovaná hmota smývaná z kontinentů deštěm sedimentuje na mořském dně, kde se vlivem vnitřního tepla planety opět mění ve skálu. Za nesmírně dlouhou dobu se tyto nové skály pomaloučku opět zdvihají až na úroveň kontinentů a opět pozvolna formují hory vystavené povětrnostním vlivům, takže z nových vrstev půdy nepřetržitě vznikají nové horniny. Přijetí představy toho nekonečného cyklu tehdy znamenalo dvojí: uznat, že Země není statické těleso, jehož povrch mění jen činnost vulkánů a zemětřesení, a že popsané erozní cykly a následná znovuzvrstvení vyžadují obrovské množství času.

35 let čekání

Ač si byl Hutton zcela jist tím, že 6000 let je příliš krátká doba na uzavření předpokládaného cyklu, koncem osmnáctého století nebyl znám žádný způsob určení stáří “geologických epoch”. Věc tedy musela počkat dalších třicet pět let. Tehdy se tohoto tématu chopil sir Charles Lyell, metodický britský analytik a výzkumník, dal základ pro moderní geologii. Lyell Huttonovo dílo rozvinul a vypracoval třísvazkovou studii nazvanou “Základy geologie” (Principles Of Geology; 1830-1833) a přesvědčivě popsal časový rámec, který Huttonova původní práce postrádala. Země evidentně musela být stará milióny let.

Darwin vystudoval teologii v Cambridge

Lyell publikoval první ze svých tří geologických foliantů v době, kdy Darwin dokončoval poslední ročník teologie v Cambridge (přírodopis byl jen jeho záliba) a Darwina silně ovlivnil. Na osudovou plavbu na H.M.S. Beagle si přibalil první díl Lyellovy trilogie a cestou ho doslova zhltal. Mistrně popsaná a přesvědčivě argumentovaná teorie udělala na 22letého Darwina tak silný dojem, že později konstatoval: **“Skutečně si myslím, že v mých knihách je obsažena polovina Lyellova mozku. Vidím věci jeho očima.”** Mladý Charles tedy vyrazil za svým osudem poháněn Lyellovým géniem a nekonvenčním pohledem na přírodu, který mu v dětství vštípil děd Erasmus. **V myslí měl návrh pro svou revoluční teorii a v rukou Lyellovu knihu, již použil jako nástroje k její realizaci.**

Darwinovo omezení Boha

Aniž by to řekl otevřeně, vycházel Darwin z představy, že myriády životních forem řídí vlastní existenci od začátku až do konce samy, bez božské pomoci. Boha to sice z rovnice nevyjímalo nadobro, ale omezilo jeho vliv na podstatu každodenního života. **Ironií je, že to připustil jen velmi neochotně. Byl to zbožný člověk, který vystudoval na duchovního.** Nicméně rozpor vyvolaný mezi evolucí (tento termín sám nikdy nepoužil; hovořil vždy o přirozeném výběru) a Bohem se stal

beranidlem, jímž nakonec byla definitivně proražena tisíciletá zeď doktrinářské nevědomosti.

Klamání a strach vědy

Tvrzení, že život může spontánně vzniknout z organického materiálu. Dawson si v roce 1873 stěžoval: "Lidé, kteří všechno odvozují od fyzikálních sil dosud nevědí, jak tyto síly mohou vytvořit fenomén života, a to dokonce ani v jeho nejnižší formě. Až dosud se toto úsilí (vytvořit umělý život) ukázalo v každém případě jako marné," dodává. A jak to vypadá dnes? **Ani po 127 letech intenzivního úsilí vědců celého světa, vysoce dotovaných ze společenských prostředků, se nepodařilo vytvořit ani nejzákladnější zárodek života, takže za rovnítkem zívá jen trapná nula. V každém jiném vědeckém oboru by rozum velel, že je "čas písknout na psa a uhasit oheň zbytkem vody z kotlíku".** Ale pokud jde o darwinistickou logiku, poznamenal už Dawson: "Požaduje se po nás, abychom uznávali jako základní princip něco, co zcela odporuje praxi".

Nevysvětlitelný bod vědy

Za druhý nevysvětlený bod označil Dawson předěl mez rostlinným a živočišným životem. "Liší se od sebe zcela zásadně, **jeden odkysličuje a akumuluje, zatímco druhý okysličuje a spotřebovává.** V reprodukci či rozkladu, a jen v těchto případech, rostlina občas napodobuje postup známý u zvířete, ale žádný živočich, ani v té nejjednodušší formě, ani na okamžik nepřevzme funkce rostliny. Myslím, že tato mezera může být vyplněna jen tím, že někdo počítá s obecnou neznalostí." Platí to dodnes. **Jestliže se život vyvinul tak, jak tvrdí darwinisté, musel by existovat minimálně jeden můstek, ne-li dokonce nesčetné mezičlánky, překlenující propastný rozdíl mezi rostlinami a živočichy.** Nemá-li věda k dispozici alespoň jeden nepopíratelný příklad takového spojení, stojí opět jen před trapnou řádkou nul.

Třetí mezera v teorii

Třetí dírou, táhnoucí se v našem poznání od roku 1873, je **"Mezera, zejíící mezi libovolným druhem zvířat či rostlin ve vztahu k jakýmkoli dalším druhům.** Tuto mezeru, a pouze tuto, se Darwin pokouší vyplnit ve svém rozsáhlém díle "O původu druhů", jenže - nehledě na nesmírné množství prostudovaného materiálu - zůstává stejně široká jako za jeho časů a vědě nezbyývá než přiznat, že dosud nebyl zjištěn ani jediný případ přestupu jednotlivce přes hranice vlastního druhu."

Thomas H. Morgan, nositel Nobelovy ceny za práci na poli dědičnosti - prolomení rozumu

Bez ohledu na nepřetržité hlasité protesty vědců, ani v tomto případě neexistuje žádný nezpochybnitelný příklad úplného vývoje libovolného druhu. Aby nedošlo k omylu - nejde o částečné lokální změny vyvolané prostředím, ale o přechod z jednoho na úplně jiný, odlišný separátní druh. Abychom vůči vědcům byli spravedliví: někteří současní špičkoví odborníci na genetiku a přírodovědu přece jen "vypadli z role" a potvrdili, že Dawsonova tvrzení z roku 1873 platí dodnes. Thomas H. Morgan, nositel Nobelovy ceny za práci na poli dědičnosti, napsal: **"Za celou lidskou historii neznáme ani jediný případ transformace jednoho druhu na jiný, i když jsme při rozlišování divokých druhů aplikovali ty nejprísnejší a nejextrémnejší testy."** Ředitel Britského muzea historie přírody Colin Patterson uvádí: "Nikdo nikdy nevytvořil nový druh pomocí mechanismu přirozeného výběru. A nikdo se k tomu nikdy ani nepřiblížil." Toto v žádném případě nejsou mimořádná odhalení. Všichni vědci pracující na příbuzných polích jsou si toho velmi dobře vědomi, ale jen ostudně malá hrstka našla odvahu to veřejně vyslovit.

Ernst Haeckel a jeho podvod s kresbou embryí

Než Darwin zemřel (1882), vytvořil jeden z jeho nejhorlivějších stoupenců, německý zoolog Ernst Haeckel, sérii kreseb jimiž dokazoval, že vývoj embryí různých savců (králíka, vepře, šimpanze, člověka) je až do jistého stupně gravidity prakticky identický. Darwina to v jeho stáří velice potěšilo, jenže už v roce 1915 vyšlo najevo, že Haeckel kresby padělal. Posloužily však darwinistům tak dobře, že jenská univerzita, na níž Haeckel vyučoval, jeho vědecký podvrh jednoduše přehlédla - a jeho dezinformační evoluci podporující kresby mnohdy straší ještě i v moderních učebnicích. Pravděpodobně každý, koho ve škole učili o evoluci, viděl tyto obrázky v učebnici a byl ústy učitele ujistěn o jejich pravosti.

Podvod s chybějícím článkem člověka

Snad nejznámějším podvodem sloužícím k zakrytí té největší slabiny ochabující Darwinovy teorie byla proslulá anglická mystifikační kampaň okolo Pilttdownského člověka, spuštěná v roce 1912. Padělatelé použili antickou lidskou lebku, kterou opatřili dolní čelistí současného orangutana a přizpůsobili tak, aby vypadala jako velice stará. Zuby opočlověka opilovali, aby se více podobaly lidským. To už bylo mnohem závažnější než Haeckelův podvod, protože padělek byl vydáván za dlouho zoufale hledaný „**chybějící článek**“ mezi člověkem a jeho předpokládaným předchůdcem podobným opici. Za tímto podvodem stáli téměř všichni tehdejší angličtí špičkoví bojovníci za evoluci! Kolegové z celého světa se k těmto význačným vědcům připojili tak horlivě, že trvalo celých 40 let než byl podvod odhalen. Škoda, kterou tím způsobili pátrání po pravdě, byla neodvolatelná. Svět byl přesvědčen o pravdivosti a správnosti myšlenky darwinistické evoluce a bylo jen otázkou času, kdy se kreacionisté pokusí zarazit tyto podlosti a začnou svolávat své stoupence k poslední rozhodující velké bitvě.

Opičí soud

Je nad slunce jasné, že „opičí soud“ byl sehrán jako veřejná darvinisticko-kreacionistická diskuse. V souboji nejvýmluvnějších advokátů obou stran se mělo v přímém a nepřehlédnutelném slovním duelu svedeným před očima celého světa jednou provždy rozhodnout. Když se prach usadil, bylo jasné, že rolující příliv dějin nelze zastavit. Na kreacionisty se definitivně zřítila tsunami darvinismu, i když asi právem korunovaná zpěněným hřebenem pochyb a mnohdy i výsměchu, a vypláchla je z význačných postavení, jímž se těšili po staletí. Dlouhá desetiletí pak přežívali ve společenských a politických brakových vodách. I když jimi Darrow/Scopesova „rána do zubů“ nepochybně rádně otrásla, kreacionisté zdaleka nebyli v koncích. Stáhli se a v období deprese a druhé světové války relativně nečinně vyčkávali, až dokud se společnost v padesátých letech nestabilizovala. Pak jejich opět shromážděné šiky zaútočily na vzdělávací systém, očukující mysl mládeže darvinistickým dogmatem. Tentokrát to ale udělali mnohem lépe. Místo plýtvání úsilím a penězi na lobování legislativy, vstoupili přímo do srdce dění a soustředili se na lokální školské komise. Jejich slogan zněl: Evoluční učení připravuje Ameriku o její víru v Boha a náboženství a ničí morálku i tradiční rodinný život.

Sociální nepokoje v šedesátých letech

Když v šedesátých letech vypukly sociální nepokoje, kreacionisté prohlašovali: „Říkali jsme vám to!“ Za jejich primární příčinu označili vyučování „bezbožné evoluce“ a požadovali znovuzavedení výuky náboženství ve školách jako nejrychlejší cestu k návratu ke „starým dobrým časům.“ Současně použili své dosud nejbrilantnější taktiky: formálně zaměnili dosud neochvějně dodržovaný termín „biblického kreacionismu“ za „nauku o stvoření.“ Nato přešli k dalšímu skvělému úderu: místo aby

ovlivňovali školní komise ze zákulisí, nechávali se do nich volit. Jak se dalo předpokládat, sklízeli významné úspěchy zejména v "biblickém pásu", oblasti zahrnující Deep South (nejzazší jih USA).

50% Američanů věří v boží původ člověka a 26% se k němu přiklání

Mimo zaměstnání se většina vědců vždy dobře baví při zmínce o "vědě o stvoření", již kreacionisté provozují pod hlavičkou téže autority, kterou nezbytně potřebují a marně hledají od doby, kdy mezi ně a zbytek světa položil Darwin hráz z pytlů naplněných pískem. Jenže v přesouvání veřejného mínění z vědci zastávaných pozic, kreacionisté kupodivu dosáhli pozoruhodných úspěchů. Gallupovy průzkumy veřejného mínění z let 1982, 1993, 1997 a 1999 zřetelně ukazují, že počet Američanů, věřících v to, že "lidské bytosti v dnešní podobě stvořil někdy v uplynulých 10 000 letech Bůh", dosahoval v uvedených letech 44, 47, 44 a 47%. Když se Fox News při nedávném průzkumu veřejného mínění dotázaly lidí, co si myslí o původu člověka, 15% akceptovalo darwinistickou evoluci, 50% věří v biblické vysvětlení a 26% cítí pravdu "kdesi mezi tím". Nejvnímavější ovšem asi je skupina zbývajících 9%, která si není jista správností žádného z obou názorů.

Selhání školství?

Dalo by se jistě argumentovat, že uvedená čísla komentují spíš selhání amerického vzdělávacího systému, než efektivitu strategie stoupenců kreacionizmu. Horečná kakofonie stoupenců kreacionismu ovšem v každém případě dosáhla vrcholu v okamžiku, kdy hlasování Kansaské státní školské rady poměrem 6 : 4 zrušilo status, za kterého se na středních školách vyučovalo pouze o biologické evoluci. Událost se ihned dostala do ohniska zájmu prakticky všech sdělovacích prostředků, protože tento přístup automaticky zahrnuje i staré pojetí "negeologického vzniku" Země a přechod od kosmologie "Velkého třesku" k myšlence univerzálního stvoření. Kansaská školní rada usilovala o to, aby se věda zabývala oběma možnostmi. V roce 1981 sice ještě v Arkansasu a Louisianě prošly zákony vyžadující začlenění výuky kreacionizmu do programu výuky státních škol, ale arkansaský zákon už rok na to deklaroval americký Oblastní soudní dvůr jako neústavní. Louisianský případ v roce 1987 skončil až u Nejvyššího soudu USA (Supreme Court), jehož konečný a nezměnitelný verdikt zněl: Kreacionismus je v podstatě náboženský výklad původu života, nicméně favorizuje jedno z náboženských vyznání (křesťanství) vůči ostatním (islám, hinduismus, atd.).

Kreacionisté

Po této další porážce se kreacionisté, jako dosud vždy, vrátili k rýsovacímu prknu, aby vymysleli jinou mazanou strategii, která by je přenesla devadesátými lety do nového tisíciletí. Posléze přetransformovali "vědu o stvoření" do teorie, jíž mimo "biblický pás" říkají "nenadálé objevení" a uvnitř něho "inteligentní design". Obě verze se opatrně vyhýbají jakýmkoliv odkazům na Boha a charakteristické stránky náboženského vyznání, ale zato tím důrazněji cílí na Achillovu patu darwinizmu, tedy na skutečnost, že se všechny dosud zjištěné druhy objevují ve fosilním záznamu naráz, v plné dokonalosti, samci a samice, což nenechává otevřenou žádnou hodnověrnou cestu, jak by se mohli vyvinout v rámci darwinovského postupu.

Politická ochrana Darwina

Naštěstí pro darwinisty dnes nad touto Achillovou patou triumfuje právní ochrana poskytnutá Nejvyšším soudem. Avšak příliv se zvedá a mocně narůstá. Nakonec se možná znovu vše obrátí jako v dobách, kdy Darwinovo učení zaplašilo nevědomost šířenou kreacionisty předtím, než se objevil, a později při "opičím soudu". Pokud právní ochrana darwinistického dogmatu zůstane

nedotčená, pak mu přinejmenším ve školních lavicích nebezpečná konfrontace s dogmatem kreacionismu nehrozí. Závěr ještě nakonec může být velice diskutabilní, protože mnohé školní obvody reagovaly na nátlak tím, že odmítají vyučovat jedno i druhé, což hrozí velkou a vážnou mezerou ve vzdělání příští generace studentů.

Pokud je něco deklarováno jako správné, musí být opak nesprávný

Přes extrémní vrtkavost těchto otázek a okamžité údery, následující poté, když se někdo z toho či onoho pohledu postaví na “špatnou” stranu, končí veškeré pokusy o objektivní analýzu závěrem, že obojí, darwinismus i kreacionismus, je významnou měrou scestné. Jak by jinak bylo možné, aby si mohly navzájem předhazovat tak obrovské díry a mezery v teoriích, kdyby byly obě strany tak korektní, jak tvrdí? **Einsteinova všeobecná teorie relativity, pomineme-li příležitostný nesoulad s kvantovou mechanikou, nemusela čelit žádné opravdové výzvě. Od doby, kdy ji Einstein vyjevenému světu v roce 1915 předložil, nedošlo k žádné debatě o sporných otázkách: pokud je něco deklarováno jako správné, musí být opak nesprávný a tak to má být. Tak jako všichni dokážeme rozpoznat, co je “dobré”, když to vidíme, měli bychom všichni umět rozeznat i to “špatné”.** Každý má nezadatelné právo akceptovat, že Země je nekonečně starší než 6000 let. Navzdory mnoha důkazům nápadných změn ve stavbě těla, které volají po mikroevoluci, i přes nespočetný počet druhů, neexistuje ani jediný definitivní důkaz o přechodu kteréhokoli z nich na vyšší druh, jak vyžaduje makroevoluce. Jsem přesvědčen o tom, že kdyby Charles Darwin ožil a mohl být konfrontován se skutečnostmi, které se nahromadily od jeho úmrtí, uznal by, že jeho teorie je špatná.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Čas na ústup

Pokusme se tedy podpořit tvrzení, že se darwinisté i kreacionisté natolik mýlí, že jsou obě příslušné teorie zralé k zavržení. **Je jen otázkou času a okolností, než se vynoří jeden či více důkazů, které budou tak jasné v podrobnostech a s tak drtivou platností, že oběma stranám nezbude nic jiného než odložit své obřadní trouby či laptopy a odplížit se do popelnice dějin, tak jak to už udělala spousta podobných zkrachovalých teorií.** Jenže než se tak stane, co s těmi, kteří si chtějí ke studiu a prozkoumání zvolit objektivnější a zřejmě mnohem přesnější scénáře o stvoření života, a lidského především?

Otevřít oči i mysl

Zásluhou zarputilé strategie “bud’ - anebo” se darwinisté a kreacionisté vyboxovali na protilehlé

strany velmi širokého intelektuálního spektra, přičemž uprostřed ponechali obrovský pruh země, jakési “středozemí” přístupné komukoliv, kdo má odvahu ho prozkoumat. Ukazatele směru rozmístěné v tomto pásmu jsou nadto četné a překvapivě snadno sledovatelné. To co potřebujete, je vůle a ochota pohlížet na věci otevřenýma očima a vnímat otevřenou myslí.

Kouzelný začátek života

Co se týče počátku života, staví darwinistický postoj na myšlence “spontánního oživení,” proti níž reptal J.W. Dawson už v roce 1873. Podle této představy začal život existovat spontánně, “jaksi úplně sám od sebe”, když se k sobě dostala ta správná směsice organických a anorganických složek. Touto cestou měla být překonána imenzní propast mezi živým a neživým. Na základě toho, co jsme se od roku 1873 až dosud naučili o technických aspektech takového procesu, lze zcela bezpečně tvrdit, že teze o spontánním oživení má menší šanci na přetrvání než příslovečný jarní sníh.

Náhody nejsou

Nevšímejte si skučivých protestů těch, kteří budou zleva i zprava tvrdit, že k tomu nemáme patřičné zplnomocnění. Na území nikoho mezi oběma tábory platí pouze pravidla reality. Tato realita říká, že jednoduše **neexistuje žádný způsob, jímž by mohla náhodou vzniknout byť i nejjednodušší životní forma; povězte subvirální mikroorganismus, který náhodou začal fungovat coby živá bytost poté, když se hrstka složek RNK a DNK sama od sebe dala dohromady s náhodným zákvasem chemických sloučenin.** Žádná laboratoř nikde na světě nikdy nenašla ani cestičku, jak přesvědčit už hotové lipidy, aby samy vytvořily funkční buněčnou membránu nezbytnou pro zapouzdření jakéhokoliv živého mikroorganismu. Pak je tu ještě její prostupnost, jež rovněž musí být součástí výchozí směsi, aby buňka mohla přijímat živiny a vylučovat odpad.

Tryskové letadlo podle Darwina

Brilantní anglický astronom a matematik Fred Hoyle předložil možná nejdokonalejší analogii průběhu takového procesu, když řekl: **“Bylo by to stejné, jakoby náhodné tornádo rozvířilo smetiště, a přitom z materiálů, které se na něm náhodně povalovaly, zcela náhodně smontovalo funkční tryskové letadlo.”** Je to tak, protože při spatření nesmírné složitosti patrné i na té nejnižší úrovni života, mysl snadno odvrávorá do náručí náboženské víry. Zkrátka, nemohlo a nestalo se to tak, a kdokoli tvrdí něco jiného se buď mýlí, anebo chce uvést do omylu jiné, nebo ho prostě děsí cokoli, co by mohlo vést ke ztrátě hodnoty myšlenek tvořících jeho světonázor.

Neznámé bytosti v univerzu

Jestliže je tedy spontánní oživení nemožné, jak tedy život vznikl? Jak k tomu mohlo dojít? Zde je dobré obrátit se na starého známého Sherlocka Holmese. Ten razil poučku, že by se **člověk při každém hledání pravdy měl postupně zbavit všeho, co je rozhodně vyloučeno. To, co pak zbude, i když se o tom stále ještě může pochybovat,** je pravda. Vyřadíme-li spontánní oživení, zbývá jako jediná další schůdná alternativa intervence, kterou na jakési úrovni provedla nějaká entita nebo bytosti. (Nedbejte teď oboustranných erupcí vzletných: “No nazdar!?” a hysterických výkřiků z okolí.) Dříve než teď někdo z naší skupiny průzkumníků “středozemí” přeběhne na stranu pseudovítězů si ujasněme, že touto “entitou či bytostmi” není myšlen “Bůh” v kreacionistů zastávaném antropomorfním smyslu. Jsou tím míněny některé stránky nebo aspekty daných skutečností, které sice dosud formálně neuznáváme, což ovšem nic nemění na jejich existenci, působí na nás, jsme s nimi v interakci způsobem, jemuž právě začínáme rozumět.

Náš třídimenzionální svět jako 10% reality

Všechny lidské bytosti jsou odjakživa vázané třídimenzionálním světem. Rodíme se do něj, žijeme v něm a nakonec v něm umíráme. Po celý život zápasíme o to, abychom vyhověli svým vlastním životním zkušenostem. Nicméně někteří z nás už měli jisté zážitky nebo se jim dostalo náhledů signalizujících možnou existenci dalších úrovní reality. Takové věci se nemanifestují v obvyklém hmotném (tělesném) smyslu, ale mají čistě éterické formy, které nicméně mají dostatek substance, aby byly postřehnutelné i bytostmi, uzavřenými do tří známých rozměrů.

Hyperdimenzionální fyzika

Někomu, kdo se snaží proniknout do metafyziky, se to zpočátku může jevit jako letmé jemné záblesky; vytrvejte prosím a podívejte se na to trochu blíže. Pozvolna se ustavuje odvětví “nové” vědy, která se zabývá dalšími rozměry. Pod názvem hyperdimenzionální fyzika jsou vymyšleny a uskutečňovány experimenty, které – stručně řečeno – poskytují letmé pohledy do dalších oblastí reality. To se nijak moc neliší od nejranějších Einsteinových studií času a pohybu v období, kdy se chystal roztrhnout 200letou akademickou svěrací kazajku newtonovské fyziky. Mezitím se stejnou kazajkou stala i tehdy revoluční einsteinovská fyzika, ale i ta hyperdimenzionální nakonec najde způsob, jak z ní vyváznout a posunout lidstvo na mnohem vyšší úroveň povědomí, k porozumění skutečné realitě.

Břímě strunových teoretiků

Podrobnosti o těchto experimentech jsou obilím určeným pro jiný mlýn; stačí říct, že největší břímě dnes nesou “strunoví teoretici”, jejichž subatomární “sjednocovací teorie” vyžaduje deset či více nových rozměrů, aby ji bylo možné považovat za platnou. Tito a jiní lidé v pravý čas jistě udělají potřebné pokroky a od pouhých letmých pohledů, jichž docílili už nyní, dospějí až k úplnému otevření dveří do dalších dimenzí. Až to udělají, pravděpodobně je naleznou obydlené jakýmsi druhem entity nebo bytostmi, o nichž jsme hovořili předtím. Tyto bytosti nejsou nezbytně “Bohem” s velkým “B,” ale spíše “bohy” s malými “b”. Možná, že jsou to titíž plurální “bohové” zmínění v Genesis (“Pojďme, udělejme člověka podle našeho obrazu, podle naší podoby.”) Ale i toto je melivo pro jiný mlýn. Přivádí nás to ale k analýze toho, jak se člověk vlastně stal tím, čím je.

Strach o moc

Tato úloha se zdá být jednoduchá, jenomže nikdo v libovolném myslitelném mocenském postavení nemá zájem na konfrontaci, která by mohla definitivně odhalit pravdu o našem původu. Žádný vědec, žádný politik a žádný duchovní nemůže doufat, že si uchová svou moc – v jakémkoli postavení – pokud aktivně vystoupí s pravdou o této brizantní věci. Všichni už měli možnost pozorovat, jak rychle “zmizeli” z pozice jejich kolegové, kteří se odvážili vystoupit z řady, takže je jim jasné, že odvěta přijde rychle a zaručeně.

Uměle vytvořené chyby v genech člověka

Jak už jsem uvedl, trvají kreacionisté na tom, že Bůh (v tomto případě jediný muž, redukováný z bezpohlavního plurálu v původním biblickém textu) vytvořil prvního muže podle svého vlastního obrazu a své vlastní podoby. Dobře, ale je-li to tak, musel mít přímo nahromadění dnů v nichž se nic nedaří, protože my, lidé, jsme prachmizerně navržený druh. **Pravda, máme sice mozek s vysokou kapacitou, ale z nějakého podivného důvodu z ní smíme užívat jen relativně malou část. Výjimku tvoří teleztézické metody.** (Nyní opět slyšíme zběsilé vytí protestů vědců po

pravici, ale nevšímejme si jich. Jestliže nám kterýkoliv ze sta takzvaných “chytrých blbců” /savantů/, kteří mají jakýsi přímý přístup ke stovce rozdílných částí mozku, může předvádět úžasný intelektuální festival, pak tytéž části musí být i v našich mozcích, ale naše “normálnost” nám přístup k nim blokuje.) Morálně představujeme příšerný mišmaš funkcí; jsme schopni být ztělesněným zlem v jednom a vtělenou láskou v příštím okamžiku, přičemž je pokryt i úplný rozsah mezi tím rozprostřených emocí. **V těle ustavičně nosíme více než 4000 genetických poruch, každý z nás jich má v genofondu průměrně 50 (mnozí mnohem víc, někteří méně).** A regulérní výzkum objevuje nové a nové. Těch vážných nemá žádný jiný živočišný druh víc než hrstku, ale zároveň také neexistuje takový, který by zahubil jejich nositele dříve, než dosáhnou reprodukční zralosti. My jich máme tucty. Jenže, jak jsme k nim přišli? Lépe řečeno: **Proč v nás zůstávají?** Jestliže jsou některé z nich stoprocentně smrtící ještě předtím, než je postižený jedinec schopen reprodukce, jak se jim podařilo rozlézt po celém našem genofondu?

Více poruch než opice

Připustíme-li, že Bůh, ve dnech, kdy se nás rozhodl stvořit, dělal to nejlepší svým obvyklým neomylným způsobem, neexistuje žádná legitimní omluva na to, že tento projekt dopadl tak uboze. Rozhodně by nám nedal do vínku více fyzických poruch, než našim nejbližším genetickým příbuzným, gorilám a šimpanzům. Trocha albinismu nikdy nepoškodí žádný druh, ten není jako tucty ostatních poruch, které s sebou nosíme. Takže proč by nám je nechával? Jaký by mohl mít důvod udělat nás geneticky mnohem méně robustními, než všechny ostatní druhy jejichž se cítíme být pány? Žádný takový důvod neexistuje, a to je další opěrný bod pro tvrzení, že to jednoduše muselo být jinak.

Darwinistické dogma

Pojďme teď zkontrolovat, oč se opírá darwinistické dogma tvrdící, že se lidé vyvinuli z primátů (šimpanze a gorily) postupným vývojem trvajícím čtyři milióny let, přes dlouhou sérii předchůdců, známých jako australopitkové (viz Lucy, atd.) a rané homo (homo habilis, homo erectus, a tak dále.). Třebaže australopitkové nepochybně chodili vzpřímeně (tento druh zanechal proslulý pár 3,5 miliónu let starých stop dvojnožce v tanzanské Laetoli), jejich lebky jsou natolik podobné opičím, že jsou jako eventuální předchůdci člověka naprosto nepoužitelní. Přesto pro tuto chvíli předpokládejme, že nějak přemostili evoluční mezeru k nejranějším homo, kteří už skutečně snesou tělesné přirovnání k lidem. Na jakékoli sérii snímků lebky homo předcházejícího člověku si lze povšimnout, že ji čas změnil jen málo, s výjimkou velikosti mozku, který se u tohoto druhu skokově zvětšil z původních zhruba 200 kubických centimetrů. Všechny kosti těchto lebek jsou ovšem mnohem hutnější a těžší než lidské, lebky nemají téměř žádné čelo. Zato zde jsou obrovské nadočnicové oblouky a velké, okrouhlé oční důlky, v nichž patrně byly uloženy bulvy schopné nočního vidění. Dále tu jsou široké lícní kosti a nosní pasáže naznačující, že nos musel být naplocho roztažen přes celý obličej (nemají žádnou nosní přepážku, která náš nos vyztužuje a vysunuje z tváře). Jejich ústa byla pregnantně rozšířena přes celou tvář a neměli bradu.

Nemožnost propojené člověka z opicí

Všechny tyto rysy jsou typické pro vyšší primáty, dominující ve fosilním záznamu až do období před asi 120 000 lety, kdy se geologicky vzato doslova “přes noc” objevují současnému člověku velmi podobní kromaňonci, kteří se absolutně ve všem ostře odlišují od domnělých předchůdců. Ve skutečnosti je seznam těchto rozdílů tak dlouhý, že je spolehlivější říct, že lidé nikdy nebyli primáty! (Právě zazněl další řev potupených po naší pravici, ale prosím zůstaňme i nadále mezi frontami a zvažujeme pouze důkazy.) Podle naší mitochondriální DNK existujeme jako druh asi 200 000, plus-mínus několik tisíc let. To je ovšem zapeklitý problém pro darwinisty, prosazující, že jsme součástí

předlouhé sekvence, táhnoucí se až k australopithekům žijícím před čtyřmi milióny let. Kromě toho bychom se měli objevit hned po neandertálcích, následujících po homo erectus. Jenže mitochondriální vzorky neandertálců, kteří žili před asi 300 000 léty a ještě před 100 000 lety se kupodivu překrývali s kromaňonci, ukazují, že neandertálci nebyli dostatečně těsně příbuzní lidem, aby mohli být považováni za naše přímé předky. S tím je spojen ještě jiný vážný přechodový problém, protože lidský mozek je v průměru o 100 kubických centimetrů menší než mozek neandertálce! (Výzkum také ukázal, že neandertálec měl dokonale vyvinutou jazyčku, takže byl stejně jako my schopen dokonale mluvit a třeba i zpívat. pp) Kdo ví, co by se stalo, kdybychom s nimi byli v přímé dědičné linii? Antropologové mezitím opustili rovněž myšlenku, že možným přímým předkem člověka byl homo erectus. Homo erectus pravděpodobně vyhynul už před 300 000 lety, to znamená o 100 000 let dříve, než jsme se tu objevili. Očividně se kdysi – ostatně jako v každé válce – stala první obětí pravda. Antropologové nedávno začali přehodnocovat indonéské fosílie homo erectus – a hádejte, na co přišli? Usoudili, že je možné je datovat do doby před nanejvýš 30 000 lety! Žil tedy ještě 120 000 let poté, když se ve fosilním záznamu objevil první kromaňonec. To je překvapení, co? Vědci ovšem musí ještě vysvětlit naše “nenadálé objevení” a také odůvodnit širokou sadu nových charakteristických vlastností, které u primátů nikdy nebyly zjištěny.

Nové důkazy v chromozomech

Pochopte: **Lidé primáty nikdy nebyli!** Ano, do jisté míry jistě odpovídáme odbornému popisu, protože máme flexibilní ruce a nohy s pěti prsty, ale pak už nelze dělat žádná další rozumná přirovnání. Nemáme silné kosti jako primáti (jejich jsou mnohem robustnější než naše) ani jejich svalovou sílu (jsou ve stejném váhovém poměru 5 až 10krát silnější než my), ale na rozdíl od nich máme čelo, minimální oční oblouky, malé, podélně formované oční důlky pro oči, které v noci takřka nevidí, úzkou nosní pasáž a nos vyčnívající z tváře, plochá malá ústa, bradu a jsme dvounožci. Kromě kostí máme řadu dalších odlišností: nemáme mozek primátů (zdrženlivě řečeno!), máme odlišný jícn (nemůžeme jíst či pít a současně dýchat; oni mohou), hlas (primáti mohou vydávat hlasité skřeky, ale my můžeme modulovat zvuky a tvořit z nich slova), pokrývku těla (všichni primáti mají kožешiny z chlupů od hlavy až po prsty na nohou, husté na zádech a lehčí na přední straně těla; my nemáme žádný kožich a náš vzor hustoty tělesného ochlupení je úplně opačný); ochlazujeme se hojným pocením (zatímco oni funěním, ačkoli někteří se i slabě potí); při pohnutí pláceme (to nedělá žádný primát); neregulujeme náš příjem soli (všichni primáti to dělají); máme s vnitřní stranou pokožky spojenou vrstvu tuku proměnné síly, kterou primáti nemají; tato tuková vrstva ovšem brání hojení při poranění pokožky, takže kůže primátů se hojí rychleji; lidské ženy nemají žádný estrus cyklus (cykly útlumu a sexuálního vzrušení) jako všechny samice primátů; ale prvořadý rozdíl mezi lidmi a primáty spočívá v tom, že **člověk má pouze 46 chromozómů, zatímco všichni vyšší primáti jich mají 48!**

Umělé propletení chromozómů neznámou bytostí neznámou technikou

Tato poslední skutečnost skrývá velmi pádný důkaz. **Nelze totiž jen tak ztratit dva kompletní chromozómy (pomyslete kolik je to DNK!) zděděné po domnělých “rodičovských” druzích a “nějakým způsobem” se nakonec přesto stát lepším.** A nejen lepším, ale lepším asi tak o světelný rok! Odporuje to logice věci a každý rozumný člověk by měl být ochoten připustit, že se v případě člověka muselo stát cosi “mimořádného”, něco, co se vymyká řádu obvyklých procesů pozemského života. A právě to se stalo. Ukázalo se, že se “chybějící” chromozómy ve skutečnosti neztratily. Druhý a třetí chromozóm vyššího primáta byl “jaksi spleten dohromady” (neexistuje pro to jiný termín) pomocí naprosto nevysvětlitelné, a nebojme se to říct, přímo “zázračné” techniky.

Původ člověka z vesmíru?

Jako jediné přijatelné vysvětlení se opět nabízí pouze umělý zásah. Ale čím? Šlo o tutéž hyperdimenzionální entitu, nebo o bytosti, které možná položily základ všeho pozemského života? Nevyhnutelně. Jistěže to můžeme považovat za jednu z možností, ale člověk byl v porovnání k započetí života a naplánování všech jeho následujících forem vytvořitelný mnohem snadněji. To otevírá prostor pro asistenci z našeho třírozměrného prostoru. Jinak řečeno, takovými jací jsme, nás mohly vytvořit jiné bytosti z nám dostupného prostoru, které se z účelových důvodů rozhodly udělat nás “podle vlastního obrazu a vlastní podoby.”

Nevysvětlitelné otázky Darwina

Připustíme-li toto kacířské vysvětlení, budeme muset vyrazit na dlouhou cestu, abychom si opatřili důkazy. Snad k tomu přispěje **snaha vyřešit následující anomálie:**

1. **mnoho nevysvětlitelných rozdílů mezi námi a primáty;**
2. **naše velice nenadálé objevení ve fosilním záznamu;**
3. **příliš nedávný vznik člověka jako druhu;**
4. **proč náš druh nemá zřejmého prapředka;**
5. **ohromující množství genetických vad;**
6. **a evidentně umělé vzájemné propletení našeho druhého a třetího chromozómu.**

U posledních dvou jistě nepřekvapí, že jde o charakteristické průvodní znaky geneticky manipulovaných hybridů, o nichž jako o původních lidských bytostech hovoří dávní Sumeři! Začali jsme jimi tento esej a u nich také skončíme. Jak už jsem poznamenal, na počátku byli Sumeři první velkou pozemskou kulturou. V celé své kráse se jakoby z ničeho vynořila v “době kamenné”, zhruba před 6000 lety (viz datování biskupa Usshera!). Přinesla s sebou přes stovku “nej” (primárních objevů, použití atd.), která nyní přisuzujeme vysoké kultuře. Patří k nim mimo jiné i první písemnosti zapsané znaky klínového písma na hliněné tabulky, které pak vypalovali v peci (další z “nej”) na kámen. Tisíce jich přečkalo až dodnes, a na mnohých z nich Sumeři vylíčili dobu, v níž na Zemi přišly stovky “bohů” (s malým “b”). Pocházeli z jiné planety, obíhající Slunce po protažené elipse po směru otáčení hodinových ručiček, tedy opačně než všechny další oběžnice.

Původní lidé ADAMU

Když tyto nesmírně nadřazenější bytosti byly na Zemi už delší dobu, rozhodly se vytvořit si skupinu otroků a služebníků, jimž říkali Adamu. Do kamene bylo před 4000 lety (tzn. 1500 let před Starým zákonem) zapsáno, že tito “bohové” schválili “vytvoření Adamu podle své vlastní podoby.” Popsané postupy se pozoruhodně podobají genetickému inženýrství, oplodnění in vitro a hybridizaci. Možná nejvýznamnější je to, že ze záznamů vyplývá, že se tak stalo před zhruba 200 000 lety, tedy přesně v období, do něhož ukazují hodinové ručičky naší mitochondriální DNK. Ta nedávno proti všemu očekávání prozradila, že náš druh vznikl právě tehdy!

ADAMU u Eufratu

Když byla práce na Adamu dokončena, byli první z nich zapřaženi do práce v Dolním světě, v horkých důlních šachtách jižní Afriky. Neodpustím si poukázat na to, že téměř každá moderní autorita souhlasí s tím, že lidstvo pochází právě odtamtud. Případný přebytek otroků a sloužících byl k dispozici, takže další skupina byla poslána na práci v luxusním Horním světě, kde byl E.Din ("domov spravedlivých") sídlo údajných stvořitelů, lokalizovatelné do údolí Tigrisu a Eufratu na území dnešního Iráku.

Noemova archa

Až do konce poslední doby ledové před asi 15 000 lety se všechno dařilo, když tu bohové zaznamenali, že se obrovská ledová čepice pokrývající Antarktidu začíná rapidně rozpouštět, a že se v blízké budoucnosti její masivní okraje zhroutí do okolního oceánu, což vyvolá obrovské přílivové vlny, které zametou nížiny, v nichž byla jejich města. Jelikož všichni Adamu nemohli být ušetřeni, bylo vybráno několik nejlepších, jimž bylo umožněno přežít údery tsunami ve speciálně konstruované lodi.

Nová cesta člověka

Když nastal čas, bohové ve své kosmické lodi vzlétli k nebesům, odkud šokováni rozsahem zkázy sledovali kataklyzma dole na Zemi. A pak, když vody dostatečně ustoupily a bylo možné přistát v pohoří Zagros, nad dřívějším údolím E.Din, teď ovšem pokrytým bahnem a usazeninami, připojili se k přežilým Adamu a společně začali s obnovou decimované civilizace. Opět si neodpustím vypíchnout, že většina vědců souhlasí s tím, že moderní civilizace (osídlení, zemědělství, atd.) nevysvětlitelně započala asi před 12 000 lety v pohoří Zagros (Toto pohoří je součástí "úrodného půlměsíce". pp), kde by dnes bylo mimořádně obtížné stavět a udržovat obydlí a provozovat jen špatně zavlažované terasové zemědělství. Řídká horská půda (a navíc velmi suché počasí) by vyžadovala mnohem víc vody než půda v úrodných nížinách. Titíž vědci ovšem za žádnou cenu nepřijmou existenci jakéhosi druhu celosvětové záplavy, která patrně zapříčinila, že předchozí civilizace musela začít znovu na (dnes) vyprahlé vysočině. Většina moderních vědců se vysmívá všem odkazům korelujícím se sumerskými texty, protože je nepovažují za nic víc, než rozšířenou sérii náhod. Tvrdí, že Sumeři byli "až příliš tvořiví" při vytváření svých neuvěřitelně důmyslných, bohatými detaily zdobených "mýtů". Vždyť přece nesčetné podivuhodné věci, které popsali před čtyřmi tisícovkami let, jednoduše nemohou být přesnými záznamy jejich "primitivní reality"... Nemohou?

Tajemná část člověka

V člověku zůstala část schopností, které je možno probudit a rozvíjet. Schopnosti lidského mozku jsou obrovské a tajemství, které poodhalila atlantská, sumerská, aztécká historie mohou vést k poznání opravdového původu člověka. Ušel se kus cesty také pomocí telestézických a gnozeologických metod a technologií, které nalezneme i v ČR. Tešíme se co vše dalšího nám budoucnost poodhalí.

AUTOR: Ibrahim Zardos

[ZDROJ](#)